Még mielőtt elvesztettük volna a bölcsességünk

(kórparainézis, visszaemlékezés a gyermekkorba)

Volt a szoba közepén játszókert,
játékdominók és lángnyelvet szimuláló
kelme lógott ki a plüss sárkány szájából,
s plüss puttók tanították az ABC-t, mint
egy-egy elszórt mesekönyv kezdőknek
kijáró enciklopédia felé, amely képekben
és szép, bátorító szavakkal idézte elő bennünk,
azt a meseországot, melyben Alice mentette meg
a világot a gonoszságtól.
Körbe övezték a gyermeki zsivajomtól
életteli csipkehímzésű, miniatűr köntösömet
a szeretet vágyával, úgy dédelget
még ma is, mintha először másztam volna fel
egy réti szénaboglya, spirális henger tetejére
ahol műanyagból, fémszínűvé lett kardokkal
játszottunk egy hadijátékot.
S, megjelent egy női orgánum, főzőkendővel kezében
s hangja jelezte a delet:
- Gyertek enni, gyerekek! Kiáltotta, majdnem
mint pezsgőhab, s karácsonyi csillagszóró
tűnt elő, szemünkben néhány szeretet szó,
s dajka simogató kéz, s mint ölelés
a máramár eltűnt jóság szikrájában,
melyet felemészt a jelen, a jövő.
Szurtos kezektől, szakadt pantallóktól,
krémes ötletektől vágyva
egy kimenti órában, s a délutáni
hízelgő libafalkák kanászjelenése,
mely pásztorbot mellől nógatott
egy ezeréves nyári dallamot
a díszes, bukolikus udvaron.
Sóhajtottak nagyot a focizó lelkek,
a szobámból a vágyjele, s mint
egy utolsó kincsőn megbecsült világosság
fáklyahelye, melynek tüze élénkül
az utcai zsivajtól kisimult, mesebeli
világban a vágytól, hogy én is ott legyek.
A büntetés kínzóeszköz, eltétovál egy surranó
lábbeli alatt, s mint a hintára nézek ma kint
úgy élénkül bennem is a gyermekkori nyár hangja:
a szeretni megtanult gyermek édes kívánsága.

P.L.